

overfor det ærede Medlem fra Ringkøbing gik ud derpaa. Jeg har selvfølgelig sagt under Forelæggelsen og ogsaa her i Dag, at jeg holder dem udenfor den øjeblikkelige, den brugelige Kassebeholdning, idet jeg mener, at de vil finde en endda særdeles god Anvendelse efter Verdenskrigens Slutning til at styrke vor Reservefond, og jeg har for Resten troet, at det ærede Medlem fra Ringkøbing var enig med mig i denne Opfattelse. Men paa den anden Side har jeg hævdet, og det gjorde jeg allerede, da Spørgsmaalet om Overdragelse af de vestindiske Øer, var for, at man kunde ikke under saa overordentlige Tider som disse afskære sig Muligheden af at benytte disse Penge. Der kunde komme Tider, hvor det vilde være en ganske uundgaelig Nødvendighed at benytte dem. En saadan Tid er ikke kommet. Jeg anser det netop for min Pligt som Finansminister at holde Kassebeholdningen saa vel forsynet, at vi ikke skulde komme i den Nødvendighed at skulle skride til at benytte disse Penge. Saaledes er det ogsaa i Øjeblikket. Naar jeg nævnte, at Kassebeholdningen er 250 Millioner, disse indbefattet, føjede jeg lige straks til, at Kassebeholdningen var efter min Mening meget rigelig, ogsaa naar man drog disse 87 Millioner fra, 87 Millioner er for Resten et tilfældigt Tal. Det kommer an paa, hvordan man vil opgøre Kursen derpaa. Dette Tal er sat den 31. Marts 1917, medens det meget godt kan blive mere, naar Dollarkursen gaar op. Det ærede Medlem gentog, at der var blevet talt anderledes under Valgkampagnen om disse Forhold: om Kassebeholdningen, Muligheden af Statslaan, Indtægter og Udgifter, end jeg har gjort. Vi har jo her i Danmark ikke den Skik, som findes i andre Lande, at man samler i en stor Bog alt, hvad der er sagt af de forskellige Kandidater under Valgkampagnen. Det kunde være en meget lærerig Bog for dem, som vilde sætte sig ind i slikt, men maaske ogsaa en kedelig Bog for dem, som ikke har tilstrækkelig Interesse for deres Medmennekers mere eller mindre idiotiske Ord under saadanne Forhold — jeg bruger dette Ord, som jeg antager maa være parlamentarisk, siden Hr. Birck brugte Ordet Idiot som et Udtryk, man kunde kaste ind i en Diskussion. Men hvis vi havde en saadan

Bog, vilde der efter de Oplysninger, jeg har faaet, i den ikke findes nogen Ytring, som ikke stemmer overens med, hvad jeg har sagt. Jeg tror, at mine Meningsfæller og at ogsaa de socialdemokratiske Kandidater ikke har sagt andet, end at vi havde mødt de Udgifter, som var løbet paa i de afvigte Aar, med Indtægter, hentedede i ganske overordentlig Grad fra Skatter. Det kan ikke nægtes, at naar vi er oppe paa en Udgift paa over 300 Mill. Kr. om Aaret, som vi har været det i forrige Finansaar, og som vi omtrent ogsaa har været det i Finansaaret 1916—17, kan ikke de 240 Mill. Kr., vi har laant, paa nogen Maade slaa til overfor Udgifterne, det er virkelig ved Skatter og ved ganske overordentlige Skatter, vi har kunnet møde Udgifterne. Det er nemt for Hr. Christensen at paastaa, at hvad Finansministeren nu siger, aldeles ikke svarer til, hvad der er sagt under Valgkampagnen. Hvor er Beviserne derfor? Det er en Paastand, men jeg sætter min Paastand derimod. Som jeg har sagt: fra mine Meningsfæller er intet andet sagt end dette, at der var en rigelig Kassebeholdning til Stede, og det kan Hr. Christensen ikke modsige. En Kassebeholdning paa over 160 Mill. Kr. er en ganske overordentlig stor Kassebeholdning for den danske Stat. Da jeg modtog Finansministeriet af den da afgaaende Finansminister, N. Neergaard, var Kassebeholdningen — jeg tror ikke, jeg tager meget fejl — nogle og tyve Millioner Kroner. Det mente man i 1913, at man var nødt til at nøjes med. 5 Aar efter er den steget til 160 Mill. Kr., stadig de 25 Mill. Dollars fraregnet. Jeg maa dog have Lov at sige, at det er et ikke ganske uheldigt Udslag af disse Aars Finanspolitik. Dertil maa jeg yderligere have Lov at føje, hvad jeg glemte i Gaar, at hvis Verdenskrigen i Øjeblikket hørte op — og den Mulighed er der dog —, vilde den danske Stat være saaledes stillet, at man ikke alene ikke behøvede Statslaan, men man vilde være i en Tilstand af Pengerigelighed for Statskassen, som det ingen Sinde før har været Tilfældet, og vi kunde gaa til meget store Opgavers Løsning, som vi ellers maatte vise fra os.

Det er Forholdet nu; og naar Verdenskrigen vedvarer, som den har gjort i snart